

CHƯƠNG THỨ BỐN MƯỜI MỐT

TIỂU ANH HÙNG PHỤC TÀI THIẾU NỮ

Hồ Phi ngừng đầu lên nhìn ra thì cây lớn này chính là nơi lão đã dùng thấu cốt đính cắm tờ giấy hoa tiên vào. Tờ giấy đang rung động. Trên mặt lấp loáng hào quang, mấy hàng chữ trên tờ giấy phát ra ánh sáng.

Lão già cùng mù gù lưng nghe tiếng " chát " vang lên, cũng ngó thấy tờ giấy. Trên tờ giấy viết mấy hàng chữ :

" Huấn dụ cho Mộ Dung Cảnh Nhạc, Khương Thiết Sơn, Thiết Thước ba tên đồ đệ biết :

Các người tàn hại lẫn nhau, chẳng nghĩ gì đến tình nghĩa sư môn khiến ta rất chán nản. Các người nên xóa bỏ hiềm khích trước kia, nối tiếp di chí của ta. Đó là những điều căn dặn các người cần ghi nhớ.

Ta đã đến lúc lâm chung, các đệ tử hãy nghe lời ta.

Tăng Vô Sơn tuyệt bút "

Lão già và mù gù đều la hoảng :

-Sư phó chết rồi ư ? Trình sư muội ! Sư muội ở chỗ nào ?

Trình Linh Tố nhẹ nhàng rút tay về, cô lấy trong bọc ra một cây nến, bật lửa châm vào, thông thả bước ra.

Lão già là Mộ Dung Cảnh Nhạc, mù gù là Thiết Thước đều biến sắc hỏi :

-Cuốn Dược Vương Thần Biên của sư phó đâu ? Có phải người thu cất không ?

Trình Linh Tố cười nhạt :

-Mộ Dung sư huynh ! Thiết Sơn sư huynh ! Thiết Thước sư tỷ ! Suốt đời sư phó đối với các vị ơn đức tầy non mà các vị chẳng quan tâm đến cuộc sinh tử của lão nhân gia, chỉ hỏi tới di vật chẳng hóa ra vô tình lắm ru ? Khương sư huynh ! Sư huynh tính sao !

Đại hán tức Khương Thiết Sơn bị thương nằm dưới đất, nghe Trình Linh Tố hỏi tới mới ngừng đầu lên tức giận đáp :

-Thiết nhi bị thương, nhất định là người hạ độc thủ. Nhất thiết mọi chuyện ở đây đều do tay con nha đầu hý lộn quỷ thần. Mau đưa cuốn Dược Vương Thần Biên ra đi !

Trình Linh Tố lẳng lặng không nói gì.

Mộ Dung Cảnh Nhạc lại lên tiếng :

-Sư phó lòng dạ thiên lệch, nhất định giao cái đó cho người.

Thiết Thước nói :

-Tiểu sư muội ! Sư muội hãy đem cuốn Thần Biên ra để mọi người cùng coi.
Hiển nhiên muội giở giọng gạ gẫm.

Trình Linh Tố nhìn chăm chặp ba người một lượt rồi đáp :

-Đúng thế. Quả sư phó giao Dực Vương Thần Biên cho tiểu muội.

Cô dừng lại một chút, lấy trong bọc ra một tờ giấy hoa tiên nói tiếp :

-Đây là huấn dụ của sư phó viết cho tiểu muội. Ba vị hãy coi đi.

Cô cầm giấy đưa cho Tiết Thước. Tiết Thước đưa tay ra đón.

Khương Thiết Sơn vội quát :

-Thước muội ! Coi chừng !

Tiết Thước chợt tỉnh ngộ lùi lại một bước, trở vào cây lớn trước mặt. Trình Linh Tố buông tiếng thở dài rút cây ngân châm cài đầu cắm tờ giấy hoa tiên vào. Cô giơ tay lên một cái. Cây châm đem tờ giấy hoa tiên đóng phật vào thân cây.

Hồ Phỉ thấy cô phô trương công phu này bụng bảo dạ :

-Không ngờ một cô gái bé nhỏ gầy nhom lại cùng ba người kia là sư huynh sư muội.

Nhờ ánh sáng ngọn nến trong tay Trình Linh Tố, chàng nhìn rõ trên tờ giấy viết :

" Huấn dụ cho Trình Linh Tố.

Sau khi ta chết rồi, người lập tức báo cáo cho sư huynh sư tỷ. Trong ba người đó nếu ai còn nghĩ đến lão tăng thì người cho coi cuốn Dực Vương Thần Biên. Ai không tỏ chút tình thương tưởng nhớ gì đến ta là hết đường nhân nghĩa, không phải đồ đệ của ta. Nhất thiết người phải nghe theo lời di chúc này.

Tang Vô Sân tuyệt thủ "

Mộ Dung Cảnh Nhạc, Khương Thiết Sơn, Tiết Thước cả ba người coi tờ di chúc rồi ngơ ngác nhìn nhau. Ai cũng nghĩ thầm :

-Ta chỉ nghĩ đến di vật của sư phó. Còn sư phó vì sao mà qua đời chẳng hỏi một câu lại không tỏ chút tình bi thương nào cả.

Cả ba người chỉ ngơ ngẩn trong nháy mắt, đột nhiên quát to một tiếng nhảy xổ vào Trình Linh Tố.

Hồ Phỉ la hoảng :

-Linh cô nương, coi chừng !

Chàng nhảy vọt ra, thấy song chưởng của Tiết Thước đánh tới trước mặt Trình Linh Tố. Chàng vội vận chưởng lực phản kích. Một chưởng đối với song chưởng đụng nhau đánh ầm một tiếng, Tiết Thước bị hất ra xa hai trượng.

Tay mặt chàng lập tức xoay lại nắm lấy cổ tay Khương Thiết Sơn. Chàng vận Loạn Hoàn Quyết trong Thái Cực Quyền mượn đà liệng một cái.

Khương Thiết Sơn thân hình to lớn và mập ú bay đi xa hơn cả Tiết Thước rồi té huych xuống đất.

Nguyên hai người này tuy giỏi về nghề hạ độc nhưng võ công chưa phải là cao thủ hạng nhất.

Chàng quay lại toan đối phó với Mộ Dung Cảnh Nhạc thì thấy lão lão đảo người đi đột nhiên té xuống, không dậy được nữa.

Thiết Thước hỏi :

-Tiểu sư muội ! Sư muội mai phục sẵn một tay trợ thủ rất lợi hại. Chú nhỏ này là ai vậy ?

Hồ Phỉ đáp ngay :

-Tại hạ là Hồ Phỉ. Hiền phu phụ có điều chi cứ kiểm tại hạ mà hỏi.

Trình Linh Tố giậm chân hỏi :

-Người nói cái gì vậy ?

Hồ Phỉ sững sốt. Lại thấy Khương Thiết Sơn đứng dậy. Hai vợ chồng nhìn Hồ Phỉ một cái rồi lập tức chạy ra khỏi rừng cây.

Trình Linh Tố tắt cây nến đi bỏ vào bọc, không nói gì.

Hồ Phỉ hỏi :

-Linh cô nương ! Còn vị lệnh huynh là Mộ Dung Cảnh Nhạc thì sao ?

Trình Linh Tố hứ một tiếng chứ không trả lời.

Sau một lúc, Hồ Phỉ lại hỏi nhưng Trình Linh Tố chẳng nói gì.

Hồ Phỉ khẽ hỏi :

-Sao ? Trong lòng cô nương khó chịu lắm ư ?

Trình Linh Tố buồn rầu đáp :

-Tiểu muội đã giận mà đại ca chẳng để tâm một câu nào.

Hồ Phỉ sợ bắn người, chợt nhớ lại nàng đã có ước pháp tam chương mà mình không tuân. Chàng tự nhủ :

-Cô giận ta không được nói với ai mà ta chẳng những đã nói với họ lại còn thông báo họ tên. Cô bảo ta không được động võ thì ta đá đánh hai người. Cô bảo ta không được dời xa ta ba bước mà ta xa cô đến mười bước.

Chàng càng nghĩ càng hối hận. Về mặt thườn ra, chàng nói :

-Tại hạ thực có điều lầm lỗi. Vì thấy ba người kia hung dữ quá chỉ sợ họ làm tổn thương đến cô nương, tại hạ trong lòng nóng nảy quên hết lời dặn bảo.

Trình Linh Tố cười hích hích, thanh âm trở lại ôn hòa, cô nói :

-Thế ra đại ca hoàn toàn vì tiểu muội mà quên sạch sành sanh. Bao nhiêu lầm lỗi đổ ráo cho người khác. Khôn ngoan quá ! Này ! Hồ đại ca ! Tại sao Hồ đại ca lại báo họ tên với người ta ? Đôi vợ chồng nhà này thù hận rất dai. Họ sẽ theo dõi đại ca như âm hồn bất tán. Ngoài ánh sáng họ không đánh lại đại ca nhưng sẽ ngấm ngầm hạ độc. Họ có trăm phương nghìn kế xuất quỷ nhập thần mà đề phòng cho xiết được.

Hồ Phỉ nghe cô nói không khỏi ớn da gà nhưng lại tự nhủ :

-Cô nói vậy không phải là quá đúng nhưng chuyện đã lỡ rồi, sợ hãi cũng vô ích.

Trình Linh Tố lại hỏi :

-Sao đại ca nói họ tên cho vợ chồng y biết ?

Hồ Phỉ chỉ cười mát chứ không trả lời.

Trình Linh Tố hỏi :

-Đại ca đánh hai người rồi sợ họ kiếm tiểu muội trả oán phải không ? Đại ca muốn tự lãnh lấy trách nhiệm. Sao đại ca lại tử tế với tiểu muội như vậy ?

Hồ Phỉ đáp :

-Ăn mặn trả đào. Cô nương tử tế với tại hạ dĩ nhiên tại hạ phải coi cô là bằng hữu.

Trình Linh Tố rất cao hứng cười hỏi :

-Đại ca coi tiểu muội là bằng hữu thiệt ư ? Vậy tiểu muội hãy cứu mạng đại ca rồi sẽ nói.

Hồ Phỉ kinh hãi hỏi :

-Sao ?

Trình Linh Tố đáp :

-Bật lửa lên. Cái đèn lồng đâu rồi.

Cô cúi xuống sờ cái đèn lồng mà Tiết Thước còn bỏ lại nhưng trời tối quá không tìm thấy. Chẳng hiểu mù bỏ nó trong bụi cỏ rậm nào.

Hồ Phỉ hỏi :

-Trong bọc cô hãy còn nửa khúc nến đó thôi ?

Trình Linh Tố vừa cười vừa hỏi lại :

-Hồ đại ca có muốn bảo toàn cái mạng nhỏ xíu không ? Cây nến đó là dùng chất Thất Tâm Hải Đường chế ra. ồ ồ ! đây rồi !

Cô mò được cái đèn lồng trong bụi cỏ, quyết lửa châm vào. Trong rừng tối mò lập tức nổi lên vùng ánh sáng vàng lợt, bao phủ lấy hai người.

Hồ Phỉ đã nghe vợ chồng Khương Thiết Sơn và Mộ Dung Cảnh Nhạc nhắc tới mấy lần bốn chữ " Thất Tâm Hải Đường " dường như đó là một độc dược lợi hại.

Dưới ánh đèn lồng, Mộ Dung Cảnh Nhạc vẫn nằm phủ phục dưới đất không nhúc nhích, tựa hồ xác chết. Chàng chợt tỉnh ngộ " ủa " lên một tiếng rồi nói :

-Nếu tại hạ không ra tay lỡ mãng thì vợ chồng Khương Thiết Sơn cũng bị cô nương kiếm chế rồi.

Trình Linh Tố mỉm cười đáp :

-Đại ca có một phần hảo tâm vì tiểu muội. Tiểu muội phải nhớ món ân tình đó.

Hồ Phỉ ngó con người tựa hồ đi không lướt cỏ, trong lòng hồ thẹn nghĩ thầm :

-Cô này còn nhỏ hơn ta mấy tuổi mà mưu kế sâu xa. Ta tự phụ thông minh thật là uổng, so với cô chưa được nửa phần.

Bây giờ chàng đã hiểu rõ đạo lý. Cây nến của Trình Linh Tố làm bằng chất kịch độc, thắp lên rồi vẫn chẳng có mùi vị gì, lại không phun khói đặc vì thế bọn Mộ Dung Cảnh Nhạc ba người đều là những tay đại hành gia về sử độc cũng không phát giác được. Nếu chàng không ra tay thì vợ chồng Khương Thiết Sơn còn phải độc khí ở cây nến thêm một ít nữa rồi cũng ngất xỉu. Nhưng lúc ấy hai người cùng giúp công Trình Linh Tố, ra tay tàn độc e rằng chúng chưa ngất đi cô đã bị bại rồi.

Trình Linh Tố dường như đã đoán ra ý nghĩ của chàng liền nói :

-Đại ca chỉ đừng đầu ngón tay vào vai tiểu muội coi.

Hồ Phỉ không hiểu chỗ dụng ý của nàng cũng khẽ đặt ngón tay trở lên vai cô. Đột nhiên chàng cảm thấy ngón tay nóng bỏng như lửa đốt, bất giác toàn thân giật bắn lên.

Trình Linh Tố thấy tình trạng chàng rất hoang mang liền cười khanh khách nói :

-Vợ chồng y mà nắm lấy áo tiểu muội thì cũng được nếm mùi vị này.

Hồ Phỉ giơ ngón tay trở lên không đảo mấy vòng vẫn chưa hết đau liền hỏi :

-Bà chúa ơi ! Trên áo bà bỏ thứ thuốc gì mà độc ghê gớm vậy ?

Trình Linh Tố đáp :

-Đó là Xích Yết Phấn cũng chưa đáng kể vào đâu.

Hồ Phỉ giơ ngón tay trở soi gần vào đèn lồng thấy nổi lên những tế bào thì nghĩ bụng :

-Trong bóng tối may mà ta chưa sờ vào áo cô không thì nguy rồi.

Trình Linh Tố nói :

-Hồ Đại ca ! Đại ca đừng trách tiểu muội lừa vào bẫy. Tiểu muội muốn cho đại ca hay để lần sau có đụng đến mấy vị sư huynh sư tỷ này thì biết chúng mà đề phòng. Võ công của đại ca dĩ nhiên hơn bọn họ nhiều. Đại ca nhìn lại bàn tay coi.

Hồ Phỉ xòe bàn tay ra trước đèn lồng thấy có màu hắc khí ẩn hiện, trong lòng kinh hãi hỏi :

-Bọn... bọn họ đã luyện qua độc chưởng rồi ư ?

Trình Linh Tố lạnh lùng đáp :

-Đã là đệ tử của Độc Thủ Dực Vương thì khi nào lại không luyện Độc Sa Chưởng.

Hồ Phỉ ủa lên một tiếng rồi hỏi :

-Té ra tôn sư Vô Sơn đại sư mời chân chính là Độc Thủ Dực Vương. Lão nhân gia qua đời rồi ư ? Sao mấy vị sư huynh sư tỷ của cô lại vô tình bạc nghĩa đến thế ?

Trình Linh Tố nhẹ buông tiếng thở dài. Cô lại nhớ cảnh ngân châm và mũi thấu cốt đỉnh cùng hai tờ huấn dụ của sư phó gấp lại cất vào bọc. Bây giờ tờ dụ thứ nhất tự tích có ánh sáng đã nhạt đi không ngó thấy, chỉ còn lộ bốn chữ " Trì danh bất cụ " và mấy hàng chữ đen.

Hồ Phỉ hỏi :

-Tờ giấy này có phải do cô nương viết ra hay không ?

Trình Linh Tố cười đáp :

-Phải rồi ! Đại sư huynh có nhiều thủ bút sao lục được kinh ở nơi sư phó nên tiểu muội quen nét chữ của y lắm. Có điều mấy hàng chữ này tiểu muội chưa học đến nơi, nó chỉ giống về hình thức chứ chưa đúng về tinh thần.

Hồ Phỉ tuy võ công cao cường nhưng từ thuở nhỏ không ai dạy đọc sách, chàng chẳng hiểu gì về thư pháp, nghe cô nói vậy, chẳng tiếp thu được câu nào.

Trình Linh Tố lại nói :

-Trước nay sư phó vẫn dùng thứ nước Tam luyện linh để viết thủ dụ. Khi có ánh đèn soi vào mới nổi chữ lên. Tiểu muội dùng tuỷ xương hổ bôi đi một lượt. Trong đêm tối nó phát ra ánh sáng lấp lánh. Đại ca hãy coi đây.

Cô tắt đèn đi, quả nhiên trên mặt giấy hiện ánh sáng lấp lánh. Khi thấp đèn lồng lên, thiểm quang lại mất hết, chỉ còn lại hai hàng chữ ngắn ngủi của Trình Linh Tố. Vì thế mà trên một tờ giấy khi ẩn khi hiện ra những chữ của Trình Linh Tố mà trong bóng tối lại hiện ra thủ dụ. Khi vỡ lẽ rồi chẳng có chi ly kỳ nữa. Nhưng bọn Mộ Dung Cảnh Nhạc đang để hết tinh thần vào việc kịch đấu, đột nhiên ngó thấy thủ dụ của sư phó xuất hiện ở trên cây, không khỏi giật mình kinh hãi. Trình Linh Tố tay cầm cây nến đi ra, trong lúc nhất thời, bọn họ chỉ nghĩ tới pho Dược Vương Thần Biên của sư phó để lại. Dù họ có thận trọng đến đâu cũng không đề phòng cây nến ở trên tay cô tản hơi độc ra.

Những chuyện kỳ bí được phanh phui. Hồ Phỉ tỉnh ngộ lại bộ vẻ vui mừng vì biết thêm được mấy điều.

Trình Linh Tố cười hỏi :

-Đại ca đã trúng độc chưởng mà sao còn cao hứng như vậy ?

Hồ Phỉ cười đáp :

-Cô nương đã hứa lời cứu mạng cho tại hạ. Có cao đồ của Dược Vương ở đây thì còn lo gì nữa.

Trình Linh Tố mỉm cười. Cô lại thổi tắt đèn lồng. Bỗng nghe cô đi tới vên cái bờ tre mấy tiếng lách cách khẽ vang lên. Không hiểu cô bắt vật gì ở trong bờ.

Sau một lúc cô trở lại thấp đèn lồng lên.

Trước mắt Hồ Phỉ sáng loà. Chàng thấy cô đã đổi mặc quần lam áo trắng.

Trình Linh Tố cười nói :

-Quần áo này không có thấm độc, đại ca khỏi hồi hộp. Chỉ sợ đại ca vô tình đụng vào quần áo của tiểu muội.

Hồ Phỉ thở phào một cái nói :

-Việc gì cô nương cũng lo nghĩ rất chu đáo. Cái tuổi của tại hạ chẳng khác gì sống trên lưng chó. Cô nương thông minh mười phần tại hạ chỉ cầu được một là hay rồi.

Trình Linh Tố đáp :

-Tiểu muội học cách dùng độc, suốt ngày phải suy nghĩ tính toán hạ độc cách nào cho người ta không phát giác, cùng đề phòng người ta hạ độc mình. Bối gan bối óc để suy nghĩ những chuyện này. Còn đại ca tâm trí thanh thơi, thông thang như trời cao biển rộng, tiểu muội bì với đại ca thế nào được ?

Cô nói rồi bất giác buông tiếng thở dài. Cô kéo tay mặt Hồ Phỉ, dùng cây ngân châm đâm một lỗ nhỏ vào từng ngón tay chàng. Cô lại dùng hai ngón tay cái vuốt từ lòng bàn tay đến ngón tay chàng cho huyết dịch từ lỗ nhỏ chảy ra, quả nhiên máu đã đen tím.

Cô nhích xuống bộ vị rất vừa vặn nên chàng chẳng thấy đau đớn gì hết. Cô lại nặn huyết đen bằng thủ thế xảo diệu. Chẳng bao lâu máu đổi thành màu hồng tươi.

Giữa lúc ấy, Mộ Dung Cảnh Nhạc đột nhiên cử động. Hồ Phỉ nói :

-Lão đã tỉnh lại rồi.

Trình Linh Tố đáp :

-Không phải đâu, ít ra còn ba giờ nữa.

Hồ Phỉ nói :

-Vừa rồi tại hạ gánh lão đi thì lão như người chết nên tại hạ chẳng biết chi hết. Lão cứng đờ mà tại hạ lại ngu ngốc.

Trình Linh Tố mỉm cười đáp :

-Đại ca mồm năm miệng mười bảo mình ngu ngốc thì không phải hạng người ngu ngốc.

Sau một lúc, Hồ Phỉ lại hỏi :

-Các vị nhắc lại cuốn Dược vương Thần Biên gì đó, phải chăng là một pho sách thuốc.

Trình Linh Tố đáp :

-Phải rồi ! Gia sư đã hao phí tâm huyết một đời người mới làm ra được bộ sách này. Tiểu muội lấy cho đại ca coi.

Cô liền thò tay vào trong áo trước ngực lấy cái bọc nhỏ, mở tấm vải dầu bọc ngoài. Bên trong còn lăn giấy dầu nữa rồi mới đến một cuốn sách giấy vàng dài sáu tấc, rộng bốn tấc.

Trình Linh Tố dùng cây ngân châm để lật trang sách. Bên trong đây những chữ viết theo lối tiểu khải bằng đầu ruồi. Không cần nói cũng biết những trang sách này đều đồ chất kịch độc. Ai không hay thò tay vào là trúng độc liền.

Hồ Phỉ thấy cô hết lòng hết dạ với mình, cả những điều bí mật trọng đại cũng không dấu diếm, chàng rất hoan hỷ. Trình Linh Tố lại gấp sách bọc cẩn thận cất

vào bọc rồi lấy ra một cái bình màu vàng, đổ một chút phấn xoa vào những lỗ trên ngón tay Hồ Phỉ. Cô nắm bóp đốt xương tay mấy cái. Phấn được liền theo lỗ kim châm thấm vào.

Hồ Phỉ cả mừng nói :

-Đại quốc thủ ! Kỹ thuật thần kỳ này suốt đời tại hạ chưa từng thấy qua.

Trình Linh Tố cười nói :

-Cái đó ăn thua gì ? Nếu đại ca được thấy mổ bụng người, tiếp cốt nối gân mới đáng gọi là thần kỳ.

Hồ Phỉ bỗng la lên :

-Phải rồi ! Tôn sư tuy chuyên nghề dùng độc nhưng chắc cũng lành nghề trị bệnh cứu người, không thì tại sao người ta lại hô bằng Dục Vương.

Trình Linh Tố lộ vẻ hân hoan đáp :

-Nếu sư phó được nghe đại ca nói mấy câu này chắc lão nhân gia hoan hỷ lắm và sẽ bảo đại là là thiếu niên tri kỷ. Hỡi ôi ! Đáng tiếc lão nhân gia qua đời.

-----oOo-----